

La mort de Nicolai Ilitx Sventxeiv

Un relat de: [homenot](#)

La mort de Nicolai Ilitx Sventxeiv va agafar per sorpresa tots els seus amics i coneguts, però qui quedà realment sorprès va ser el propi Nicolai Ilitx Sventxeiv, ja que estava convençut que eren les altres persones les que tendien a morir-se. Nicolai Ilitx Sventxeiv era el típic ciutadà moscovita de la Rússia tsarista de finals del segle XIX: bevia un trenta-cinc litres de vodka diaris, un dels veïns de l'escala era un anarquista disposat a morir per a la revolució, tenia un autògraf de Dostoievski i estava plenament convençut que els italians no feien més de vint-i-cinc centímetres i eren de color verd.

Nicolai Ilitx Sventxeiv era un gris funcionari municipal de l'ajuntament de Moscou. Als vint-i-tres anys és casà amb Ilena Naronova, una jove pagesa de Sverdlovsk, a la falda dels Urals. Ilena Naronova era la típica noia del camp rus: alegre, senzilla, treballadora i respectuosa amb les tradicions. Així, Ilena Naronova coneixia molts remeis populars i naturals que havien anat passant de generació en generació i, per exemple, estava convençuda que el millor contra la grip era menjar-se una granota cuinada amb pebre i mantega, i tot seguit, durant tres nits seguides, donar catorze voltes al voltant del poble, despullat i copejant-se el cap amb una botifarra mentre s'exclamava: "Grip, fora d'aquí". D'aquesta manera, durant l'epidèmia de grip de 1883, gràcies a aquest remei impulsat per Ilena Naronova, només van morir el 99 % dels habitants de Sverdlovsk.

Una de les passions de Nicolai Ilitx Sventxeiv era la música, especialment el violí. Tot i no saber tocar el violí, el tocava constantment: pel davant, pel darrera, la caixa, les cordes, l'arquet i les clavilles. El toquetejava constantment i, fins i tot, a vegades se n'anava al llit o a veure alguna execució pública amb ell.

Tanmateix, el dilluns 5 de febrer 1895 arriba la mort per a Nicolai Ilitx Sventxeiv. Es dirigia cap a l'ajuntament i, quan estava travessant l'avinguda Gorki, un carruatge no el veié i li passà per sobre. Segons testimonis presencials, les darreres paraules de Nicolai Ilitx Sventxeiv foren: "Collons, quin mal!". Aquest axioma ha estat el detonant d'una de les controvèrsies més apassionants, analitzades i discutides pels més importants pensadors del segle XX. Mentre que Freud afirmava que aquesta expressió demostrava la presència d'algun trauma sexual reprimat en l'inconscient de Nicolai Ilitx Sventxeiv (The Psychological Journal, abril de 1931), Bertrand Russell exposava que aquesta expressió era una mostra evident de la percepció lògico-atomista que Nicolai Ilitx Sventxeiv tenia de la societat (Auto Tunning, juliol 1967). Per la seva banda, Sartre defensava que aquestes darreres paraules de Nicolai Ilitx Sventxeiv eren el preludi de l'existencialisme europeu del segle XX (Hola, nº 173, octubre de 1968), mentre que Carl Jung declinà respondre sobre aquesta qüestió, ja que es trobava passant uns dies de vacances a Marina d'Or, Ciudad de vacaciones.